

Bestyrelse, medens det offentlige Overformynderi kun har at føre et Tilsyn med at Børgen opfylder sin Pligt. Der kan nu vel ikke være nogen Grund til at antage, at den i Kongeriget gjældende Fremgangsmaade i saa Henseende ikke ligesaafuldt skulde kunne anvendes i de forhen slesvigiske Distrikter som i den øvrige Deel af Riget, men paa den anden Side synes overveieende Grunde at tale for, at de Børgemaal, som allerede ere stiftede i Henhold til den hidtil gjældende Ret, maae kunne fortsættes paa samme Maade som indtil nu, naar ikke Børgerne selv ønske en Forandring i Forholdet eller deres Bestyrelse af Formuen giver Anledning til særlige Misligheder.

Bed § 4.

Ifølge Kong Waldemars jydsk Lov af Aaret 1241, der endnu udgjør Grundlaget for Retten i samtlige de pagagældende Distrikter, er Jord, som en Høgtfælle har erhvervet forinden Høgtfællens Stiftelse, saavel som ogsaa Jord, som ved Arv tilfalder nogen af Høgtfællerne under Høgtfællens Stiftelse, undtagen fra det sædvanlige Formuefællesskab. Det samme skal efter jydsk Lov gjælde om Lössore, der arves under Høgtfællens Stiftelse, forudsat at ikke ogsaa den anden Høgtfælle erholder en saadan Arv, men denne Bestemmelse synes i senere Tider ikke regelmæssigen at være bleven bragt til Anvendelse. Derimod blive de nyssnævnte Regler om Formueforholdet i Henseende til Jordeiendomme endnu stedse nøie iagttagne, og der turde derfor være Anledning til at opretholde dem, forsaavidt angaaer de Eiendomme, som ved den Tid, da den nye Lov træder i Kraft, allerede ere blevne en Høgtfælles særlige Eiendom.

Overeenskomster om en fra de lovbestemte Regler afvigende Ordning af Formueforholdet imellem Høgtfæller (Høgtfæpagter) have hidtil i de omhandlede Distrikter kunnet oprettes uden kongelig Stadfæstelse, og det har kun været tvivlsomt, hvorvidt saadanne Overeenskomsters Virkning ligeoverfor Trediemand har været afhængig af, at de ere blevne protokollerede eller paa anden Maade bekjendtgjorte. Det turde nu være billigt, at de Høgtfæpagter, der ere op-

rettede forinden Loven træder i Kraft, opretholdes i deres hidtilværende Gyldighed, forsaavidt ikke Trediemands Rettigheder derved kunne sættes i Fare; men for at de skulde kunne have Virkning mod Trediemand, som i Tilfald til de lovbestemte Regler om Formueforholdene maatte indlade sig i Retshandeler med Høgtfællene, vil det være nødvendigt, at de som andre Behæftelser af Formuen besørges indtegnede i vedkommende Pantebøger.

Bed §§ 5 og 6.

Den almindelige Arvesølle i de forhen slesvigiske Distrikter, som forblive ved Danmark, er endnu stedse den, som findes foreskrevet i den jydsk Lov, og den stemmer i de fleste Punkter overens med, hvad der var Lov i Kongeriget indtil Udstedelsen af Arveloven af 21de Mai 1845. For visse særegne Eiendomme gjælder en speciel Arvesølle, nemlig for de Arvesøstesteder, som have hørt til de tidligere kongelige Domæner, og for de Bøndergaard, Raadstæder og Parceller deraf, som eies med fuld Eiendomsret og som selvstændigen ere ansatte til Skat. Søstestederne eller rettere de dertil hørende Jorder (men ikke Bygningerne eller Besætningen) undtages ved Skiftet fra den almindelige Behandling af det øvrige Bo og tillægges udeelte og uden Bederlag en enkelt Arving efter en ved Forordningerne af 14de April 1766 og 26de Marts 1772 fastsat eiendommelig agnatiske-kognatisk Arvesølle. — Selveierstæderne indtages vel under Skiftet, men den Arving, som ved dette erholder den største Lod, er ifølge en Forordning af 18de Juni 1777 berettiget til at tiltræde hele Stedet udeelt med Indbegreb af Bygninger, Besætning og Inventarium, dog at han udløser de andre Arvinger efter en Taxation, der imidlertid altid skal sættes lempelig for den Tiltrædende. Ere Arveloderne lige, gaaer Mand foran Kvinde, og er Kjønnen det samme, gjør Alderen Udslaget.

Fremdeles er i Slesvig Testationsretten meget udstrakt, og Testationsformerne meget ubundne. Arveloderen er ordentligviis kun forpligtet til at efterlade sine Livsarvinger (eller sine Forældre, hvis Livsarvinger ikke findes) en